

Hakikat Değişmezdir

İyiliğin ve hakikatin özü değişmezdir. İçsel duruma göre, değişen insanın algılarıdır. Derinliği ve sığılığıdır. Sıcaklığı ve soğukluğudur. Toyluğu ve olgunluğudur. İdrakidir. Tecrübesidir. Okuma tarzıdır.

Bilgi eksikliğini kabullenmek ya da hakiki bilgi ile fikir yürütmek, objektif olmak hiç kolay değildir. Çünkü herkes farklı bir şekilde görür. Herkes zihinsel kabına ve kaşığına göre algılar. Herkes kendi ölçeğine göre anlamlandırır. Herkes anlamlandığı gibi değerlendirir.

Ancak kendini tanıdıkça, şahsi motivasyonlarını öğrendikçe, insan aklın kütüphanesinden dışarı çıkar. Gerçeğin sübjektif olma durumunu ve yanılgıları da göz önünde bulundurarak yorum ve değerlendirme yapmaya başlar. Çünkü yaşam ve benlik algısı dönüştükçe, insanın iyiliğe ve hakikate bakışı da değişir. Değerlendirme kapasitesi de pozitif yönde evrilir ve büyüme sağlar. Bu yüzden cehaletini kabul eden gerçek bilgiler, hakiki bilgiye değer verenler, hiçbir şey bilmediklerini, her zaman yeni şeyler öğrenebileceklerini düşünür ve öyle davranırlar.

Kendi bilgeliğine ve samimiyetine karşı dürüst davranan insan hiçbir şeyin (kişi-olgu-olay) algılandığı ve görüldüğü gibi olmadığını bilir. Bu farkındalık içinde fikri yürütür. Ünlü Fransız yazar Antoine de Saint-Exupery (1900-1944)'nin **“Görünen her şeyin gerisinde daha engin bir şey vardır. Her şey, kendinden başka bir şeye açılan bir yol, bir kapı, bir pencereden başka bir şey değildir”** şeklindeki anlamlı deyişine devamlı kulak kabartır.

Burada farkındalık ve vefa çok önemli etkilere sahiptir. Yanlış anlaşılmayı veya anlaşılmanmayı gidermek, doğruyu bulmak, yerleşik algıların ve kalıpların ötesinde objektif yaklaşımlarla değerlendirme/yorum yapmayı gerektirir. Bütüncül/holistik bakış bunu zorunlu kılmaktadır. Bu bakış samimi olunca, hakikat olduğu gibi görünür ve özveri ruhundan türeyen hizmet daha rahat keşfedilir.

Ancak ne var ki, gelişmemiş insanlarda kör alanlar kadar kibir de çoktur. Evhama dönüşen tahmin ve sanrılar nedeniyle yetersiz ve eksik yorum yaparlar. Çünkü dar kalıplarına ve sınırlı algılarına göre değerlendirirler. İnsanları-olayları-olguları çözemedikleri zaman gelişigüzel önyargıları kullanırlar. Dolayısıyla düşünceyi kuşatan olumsuzluk önyargısı ve doğrulama önyargısı/yanılgısı nedeniyle özverili herhangi bir ruhun/hizmetin bütün çıplaklığıyla görülmesi ve anlaşılması, içsel dünyadaki algılarla/yaklaşımlarla/donanımlarla doğru orantılıdır. Unutulmamalıdır ki, bilgi/algı/idrak/deneyim eksikliğiyle ve olumsuz koşullanmayla yapılan her değerlendirme sübjektif yorumlara ve yanılgılara sevk eder. Bu nedenle yetersiz okumalardan ötürü özdeşleşme ruhu/özverisi çoğu kez yanlış değerlendirilir. Çünkü samimi/tutarlı ahlaka/ruha sahip insan -başkalarında bulunmayan- farklı iç görü ve güdülere sahiptir. Diğerlerine göre o kalben, ruhen ve zihnen farklılaşmıştır. O insanı samimi niyetiyle olduğu gibi anlamak kolay değildir. Olumsuzluk önyargısının ve doğrulama yanılgısının değişmesine/dönüşmesine, nefsi/egoyu zorlayan, nefse/egoya hoş gelmeyen, bilinçli olarak yapılan, zihinsel faaliyetlere bağlı olan bu göreceli durum, zaman ve sabır gerektirir.

İnsan, gerekli zihinsel-ruhsal yenilenmeyi yapamadığında nefsinin/egosunun istekleri doğrultusunda hareket etmeye devam eder. İstese de, istemese de var olan mevcut zihinsel programı doğrultusunda çıktılar olarak değerlendirme ve yorum yapar. Nefsine/egosuna zor geleni yapmaya başladığında, tekrarlara sabırla devam ettiğinde, bilinçaltı bir süre sonra yeni olanı öğrenip kabullenerek, kayda alır ve bu doğrultuda çıktılar vermeye başlar. Sonuçta, söylendiği gibi **“kırk gün ne dersin o olur”** misali insanda ruhsal/düşünsel yenilenme başlamış olur.

İnsana fayda sağlayan korunaklı duvarlar bazen gerekli olsa da, esas mesele, kalp gözünü kaplayan benlik perdesini çekebilmektir. Aradan çıkarabilmektir. Duvarlar yerine anlayış/yakınlaşma köprüleri inşa edebilmektir. Çünkü insandan insana, gönülden gönle, düşünceden düşünceye giden bir yol vardır. O yol açık olmalı, olumsuzluk önyargılarıyla kapatılmamalıdır. Çünkü her önyargı ve doğrulama

yanılıgısı bir kuyudur. Bu kuyunun içinde iken hakikati bütün çıplaklığıyla görmek zordur. Onun için Konfüçyüs (MÖ 551- MÖ 479) "**Kuyunun dibinde yaşayanlar, gökyüzünü kuyunun ağzı kadar görürler**" manidar sözünü söylemiştir.

Yanlış algıların/yargıların değişmesi ve dönüşmesi zaman alsa da, hakikatin gün ışığına çıkma gibi acımasız bir yönü vardır. Şahsi değerlendirmenin ve yorumların yaklaşımları o kadar çok ki, algılarımızın/yargılarımızın birinde yanılısak bile, acele etmezsek, -günün birinde- karşımıza başka bir doğru yargı çıkabilir. Bilginin, anlayışın, bilinçlenmenin çoklu algıları/yaklaşımları içinde bir insan hala yanlış anlıyorsa, önyargılarla yanlış değerlendiriyorsa, bu insanın kendini doğrulara kilitlemesinden ve bloke etmesinden başka bir şey değildir.

Denildiği üzere; **“Gerçeği susturup yeraltına gömseniz bile, muhakkak dirilecek, canlanacak ve büyüyecektir.”**

Yusuf Beğtaş